

Ansvarskommittén
Vasagatan 8-10
103 33 Stockholm

Remissinlaga: Ansvarskommitténs slutbetänkande 2007 om Sveriges
framtida regionala organisation.

Detta utlåtande är baserat på Ansvarskommitténs Slutbetänkande 2007 om en ny regional indelning av Sverige. Vi önskar göra följande kommentarer.

Enligt Ansvarskommitténs slutbetänkande föreslås att Sverige skall indelas i sex till nio regioner med en folkvald styrelseform. Indelningen kommer enligt förslaget att i korthet baseras på följande fyra kriterier:

1. Antalet regioner bör vara mellan sex och nio, med vardera en till två miljoner invånare. Inte mindre än en halv miljon.
2. Varje region bör ha ett universitet med forskningsinriktning och ett universitetssjukhus eller åtminstone ett sjukhus som nära samarbetar med ett sådant.
3. Regionerna bör utformas utifrån hur de regionala arbetsmarknaderna väntas utvecklas de närmaste tjugo åren.
4. Alla statliga myndigheter och verk ska följa samma regionindelning.

Vi noterar att några viktiga kriterier bara marginellt ingår som parametrar i Ansvarskommitténs arbete. Dessa berör det som man anser vara ”folkliga frågor” som språk, kultur och historia – d.v.s. det som skulle kunna hänföras till regionala identitetsmarkeringar. Detta är lite förvånande eftersom vi tror att den process om en ny beslutsorganisation som Ansvarskommittén föreslagit är tänkt att vara en anpassning som skall hålla över tid. Då måste hänsyn tagas till inte bara till europeiska och globala realiteter, utan också till dagens mänskliga kulturella rättigheter och EU:s strukturella upplägg. Regionerna kommer att få en viktig funktion inom EU, bl.a. i de ansvarsområden som skall behandlas av EU:s Regionkommitté. En dålig anpassning till dessa kriterier ger mindre inflytande och sämre utdelning för Sverige i olika EU-sammanhang. Dessa kriterier är enligt Maastrichtavtalet bl.a.:

1. hälso- och sjukvård
2. regionala transporter
3. kulturfrågor
4. språkfrågor
5. alla övriga frågor som har en regional koppling
- 6.

Från Ansvarskommitténs sida har man med endast med några få rader berört kultur- och språkfrågorna. Det finns ytterligare andra aspekter som också måste diskuteras innan det slutliga förslaget presenteras för riksdagen. Vi har för avsikt att fästa Ansvarskommitténs uppmärksamhet på

några av dessa aspekter. Referenserna härrör från vår skrift "Regionalismen inför 2000-talet" för djupare studier av de olika frågeställningarna. Skriften finns i dess helhet på Internet: :

<http://www.scania.org/books/regbok/index.html>

eller

<http://www.scania.org/ssf/Regionalism2000.pdf>

I det följande presenterar vi våra synpunkter på Ansvarskommittén slutbetänkande.

1. **Regiontanken - freden och mångfalden.**

Demokrati förutsätter folklig kraft. Därför krävs en ordentlig kulturell rotkontakt för att den politiska processen skall få större legitimitet och stöd än den har idag. Det är mera sannolikt att denna kontakt finns inom regionala och lokala ramar än i statlig regi.

Det är t.ex. starkare och lättare att kulturellt vara skotte, walesare och engelsman än att vara brittisk, eftersom detta att vara "brittisk" inte har någon självklar kulturell bas. Denna "identitetskänsla" finns också i Sverige även om man från centralt håll knappast önskat veta av den. Att vara smålänning, värmlänning, västgöte eller skåning har mycket djupa rötter i folksjälen. **Man bör därför vara ytterst varsam om att bryta det kulturella mönstret när man försöker skapa nya gränser som inte har samma folkliga legitimitet eller försöka stycka gamla provinser i bitar.**

Läs mer i Kapitel 1: *Regiontanken - freden och mångfalden*

2. **Basregioner och Regionkommitté.**

EU:s regionkoncept förutsätter att regionenheterna måste ha en rimlig storlek så att de blir ekonomiskt-funktionellt effektiva, men att de ändå inte blir så stora att de mister kontakten med regionens invånare. I denna strävan ligger tanken om närhet, demokrati och deltagande. **Regionen måste också ha ett verkligt regionalt självstyre för att inte missgynnas ekonomiskt genom brist på stöd från EU:s strukturfonder.**

Läs mer i Kapitel 2: *EU:s Basregioner och Regionkommitté*

3. **Staten - nationernas förstörare.**

"Arvet från franska revolutionen är statligt nationsbyggande, den ideologiska motsvarigheten till kulor och krut som spreds med alla koloniala erövringar. Det är en form av identitetskonstruktion, som kontinuerligt driver olika folk in i statspropagandans och formuleringarnas minfält. Staten har inte haft förmågan att samexistera med ursprungsnationerna, vilket utgjort grogrund för krig och konflikter allt sedan staterna uppstod." Så skrev en forskare som tittat närmare på staten och dess uppkomst. **Därför bör även vi fundera noga på hur man även på hemmaplan skall undvika framtida konflikter genom en ogenomtänkt regionalisering av staten.**

Läs mer i Kapitel 3: *Staten - nationernas förstörare.*

4. **Centraliseringens materiella och kulturella aspekter.**
I statsbildarprocessen har dock en rad regionala obalanser på de ekonomiska och arbetsmarknadsmässiga områdena uppstått. Dessa obalanser har man fram tills nu delvis försökt hantera med statlig ekonomisk regionalpolitik. Denna har dock sällan varit tillräckligt fördelaktig för de subsidierade provinserna. Även kulturellt sett har integrationen varit till stor nackdel för de provinser som dragits in i statsbildningarna. Man tvingas konstatera – med 1900-talets facit i hand – att huvudstadsregionerna, d.v.s. centralstaternas kärnor, har konsekvent utarmat provinserna. Provinsernas kulturer har betraktats just som "provinsiella" och mindre värda än centralregionens. **Frågan är om den regionalisering som nu kommer att förslås kommer att ge de nya regionerna verkliga medel att bevaka sina egna intressen eller kommer man även i fortsättningen att utsättas för statsmaktens godtycke.**
Läs mer i Kapitel 4: *Centraliseringens materiella och kulturella aspekter.*
5. **Staten i det globala samhället.**
Men det råder i princip ingen skillnad på behandlingen av tredje världens ursprungsbefolkningar och de europeiska staternas vanvård och förstörelse av de regionala kulturerna i Europa. Erfarenheterna av denna statliga behandling av de regionala kulturerna, regionfolkens identiteter och deras självkänsla har Europas kulturregioner gemensamt med flertalet folkgrupper i tredje världen. Metoderna har varierat, men målet – att skapa enhetlighet på den centrala maktens villkor – har nästan överallt varit detsamma. **Om man från statens sida önskar bevara den kulturella och språkliga mångfalden i världen så måste man visa detta även på hemmaplan.**
Läs mer i Kapitel 5: *Staten i det globala samhället.*
6. **De regionala kulturernas förstatligande.**
Förstatligande av nationskulturerna orsakar starka motreaktioner världen över idag. Reaktionerna mot kultur- och språkförstöring förekommer överallt och i många former. Det är här viktigt att notera att när våldskonflikter uppstår är det oftast krafter uppifrån som orsakar dessa. **Statscentralismen slår instinktivt ner på tendenser till autonomiskapande, även om det "bara" rör sig om så självklara saker som bevarandet av regionala språk, kulturyttringar, symboler eller namn. En regionalisering av Sverige måste därför vara anpassad på ett sådant sätt att den i största möjliga mån neutraliserar dessa starka reaktioner som vi ser på många håll idag.**
Läs mer i Kapitel 6: *De regionala kulturernas förstatligande.*
7. **EU:s NUTS-system och kulturregionerna.**
I Romfördragets kulturavsnitt (Maastricht) Avd. IX artikel 128 står: *"Gemenskapen skall bidra till kulturens utveckling i medlemsstaterna med respekt för deras nationella och regionala*

mångfald ..." samt "*... att förbättra kunskaperna om att sprida de europeiska folkens kultur och historia*". Man uppmärksammar här att EU skiljer mellan stater och nationer - d.v.s. mellan medborgarskap och nationalitet. Man talar i en lagtext om "*de europeiska folken*" och inte om de europeiska statsbefolkningarna. När de strukturfondsbaseade NUTS-regionerna skapades i Sverige tog man från svensk sida inte hänsyn till denna artikel. **Det är naturligtvis önskvärt om regionindelningen i Sverige överensstämmer både med NUTS-systemet, de politiskt-administrativa enheterna och de kulturhistoriska provinsgränserna. Detta är inte fallet idag.** Läs mer i Kapitel 7: *EU:s NUTS-system och kulturregionerna.*

8. **Det regionalas humanisering av det etniska.**

Om det regionala skall fungera måste det vara allmänmänskligt baserat. Detta kräver ett klarläggande av kriterier och definitioner. Det finns annars en risk för att statscentralisternas anti-regionala propaganda om att det "regionala" skall tolkas som folkmässigt exklusivt eller etniskt bestämt får för starkt genomslag till förfång för en decentralisering av politiskt, kulturellt och ekonomiskt inflytande. Faktum är att regionalismen följer en helt annan väg än den etniska och folkmässigt exklusiva. Man knyter nämligen det kulturellt unika till territoriet och inte till etniciteten. Varje område på jorden ingår i en kulturregion som har sin särprägel, sin ekologi, sitt historiska förlopp, sina kulturuttryck och sina geografiska samband. Detta gäller även regionerna i Sverige. **Om Ansvarskommittén följer den hittills rådande svenska politiken på området och fortsätter att förneka den regionala och den kulturella allmängiltiga kopplingen till territorierna kommer inte Ansvarskommitténs förslag att få den tyngd och legitimitet som är nödvändig för en framgångsrik decentralisering av makten till den regionala nivån.** Läs mer i Kapitel 8: *Det regionalas humanisering av det etniska.*

9. **Två hot mot regional kultur mångfald.**

Det finns ett fenomen som hotar det koncept av en mångkulturell regional värld som här beskrivs. Det är den respektlöshet för och vanvård av regionala kulturyttringar och särarter som funnits, inte minst i Sverige. Denna är farlig när den sätts i system. En sådan systematisk brist på respekt har många kärnregioner/huvudstäder visat prov på under åren gentemot sina provinser. Denna brist på respekt har öppet fått lov att genomsyra undervisning, kultur, språk, byggande etc. **Framtidens kulturregionala utmaning ligger i att varje region ges möjlighet att utveckla sin egen särart, att skapa respekt för alla kulturers lika rätt och värde. Ansvarskommittén bör därför även fundera över hur denna dominanspolitik skall brytas så att regionerna i Sverige skall återfå kontrollen över sina egna kultursituationer.** Läs mer i Kapitel 9: *Två hot mot regional kultur mångfald.*

10. **Regionen som ett fredsinstrument.**

Man kan se kulturregionen som ett fredsinstrument. Det ligger i regionalismens idé att alla regioner är likvärdiga. Ingen region skall kulturellt styras från en annan region och territoriell expansion blir i ett regionalt perspektiv därmed i grunden irrelevant. **Det inbyggda konfliktmönster som finns i statsbildningen där en centralregion har maktfördelar gentemot de övriga kommer sannolikt att minska eller försvinna vid en logisk och genomtänkt regionalisering.**

Kulturregionerna är resultatet av kulturell evolution under en lång tidsperiod och har sin bas i gamla historiska enheter. Dessa var naturanpassade eftersom det först var efter 1500-talet som människan med teknologins hjälp mera effektivt förmådde sätta sig över naturens hinder. De gamla länderna var därför oftast ett uttryck för den logiska geografien. Skogar och berg bildade gränser - slättland och skogsland var skilda, transporterna följde naturens förbindelser och vatten band samman. Man var naturstyrd.

Idag söker vi åter ett samspel med naturen och en ekologisk inriktning. De begränsningar som i äldre tider styrde samhällsbyggnaderna är desamma som vi idag ofta måste anpassa oss till. Gamla historiska och framtida ekologiskt inriktade mönster är därför ofta överensstämmande. De gamla historiska kartorna är nu värdefulla, även för Ansvarskommittén, när det gäller att finna ekologiska och naturliga ramar för vårt framtidssamhälle.

Läs mer i Kapitel 10: *Regionen som ett fredsinstrument.*

11. **EU och regionalismens utmaningar.**

För EU:s del innebär avtalet om *de fyra friheterna*, att ekonomin inte skall fungera som territorialbestämmande eller begränsande. Ekonomisk samverkan, vare sig denna är privat eller offentlig, skall vara obunden och gränsöverskridande. Den grundläggande filosofin bakom den Europeiska Unionens regionbaserade politik innebär att man skall lära sig att samverka och samarbeta över gränserna - inte att förändra dem. Att inte leka med gränserna är en viktig lärdom som man kan dra av Europas turbulenta historia. **Mycket talar därför för att det mera stabila - kulturområdena - skall styra gränsbildningarna, såvida inte mycket tunga skäl talar för något annat. Detta understryker vikten av att alla gränsförändringar, om dessa anses nödvändiga, på ett tillfredsställande sätt måste förankras demokratiskt i de berörda regionerna.**

Läs mer i Kapitel 11: *EU och regionalismens utmaningar.*

12. **Regionalismens nödvändighet.**

De mer än 6000 nationerna och kulturerna världen över exponerar sig i allt högre grad och ställer ökande krav om delaktighet och erkännande på det internationella statssystemet. Alla möjliga nya vyer öppnar sig för människor, från mikro- till makrokosmos. Detta enorma utbud av uttryck medför ett behov hos människor att söka en plattform av trygghet. Denna finner man bl.a. i den kultur som är ens egen och som man delar med andra. Kulturnationen - som då omfattar regionen med dess folk, språk, historia och framtid - får då en stor socialpsykologisk betydelse.

Folkkulturernas tryck är de starkaste drivkrafterna, när det gäller en utveckling mot en "Regionernas Värld". En global regionorganisation blir därför en logisk konsekvens i framtiden – en värld av enbart 197 stater med sitt "statsbyggande" är inte svaret på framtidens globala samhällsorganisation. "Regionernas Europa" - är en struktur som i sin förlängning kan användas även på det globala planet och ingå som en viktig del av världssamhällets organisation.

Läs mer i Kapitel 12: *Regionalismens nödvändighet.*

13. **Angreppen på regionalismen.**

Om de regionala tankegångarna leder till en ny Europakarta och en ny bild av världssamhällets nationalmönster, så innebär detta en omfördelning av makten. Redan dagens marknadsenheter, som t.ex. EU, innebär en försvagning av den traditionella territorialstaten. Om subsidiaritetsprincipen (närhetsprincipen) utbredds i hela Europa så att även det regionala innefattas, då kommer regionerna att få en rad uppgifter som idag ligger på staten. En sådan omfördelning av samhällsuppgifterna gör att staten får en ny roll med mindre inflytande över människors vardag, och den gör demokratin starkare genom att många beslut kommer att fattas närmare människorna.

Om regiontänkandet också leder till att regionerna stärks identitetsmässigt, så sker det en betydande förskjutning av politiska och andra tyngdpunkter från det centrala till det regionala. Detta upplevs idag av territorialstatens och centralmaktens företrädare som ett hot. **Många människor runt om i samhället är också motståndare mot en sådan förändring, speciellt om de befinner sig på den sidan där inflytandet minskar. Men detta motstånd mot förändringar i den rådande maktstrukturen får inte hindra Ansvarskommittén att driva frågan om en regionalisering av Sverige på ett framtidsinriktat sätt, ett framtidsscenario där regionerna skall få en mera inflytelserik roll i frågor som rör den regionala nivån.**

Läs mer i Kapitel 13: *Angreppen på regionalismen.*

14. **Regionerna och de mänskliga rättigheterna.**

Under senare år har folk- och kulturgruppernas rättigheter tilldragit sig stigande intresse. Detta har skett därför att statsledningarna ofta negligerat, diskriminerat eller förtryckt kulturgrupper inom de egna statsgränserna. De mänskliga rättigheterna som är skapade kring individen kompletteras nu med kulturella rättigheter som gäller kulturgrupper.

Det är otänkbart att EU-konstruktionen, med Maastricht- och Amsterdamavtalen som de senaste byggstenarna, skulle kunna utvecklas utan att man tog hänsyn till dessa nya mänskliga kulturella rättigheter. De handlar om det egna språket, om rätten till sin historia, om den folkliga identiteten samt rätten till inflytande på det territorium de olika regionfolken fått i arv av förfäderna.

På samma sätt är det nödvändigt att ta hänsyn till dessa rättigheter när stora och genomgripande samhällsförändringar görs, som t.ex. den regionalisering av Sverige som Ansvarskommittén nu föreslår. Den av bl.a. EU-medlemskapet initierade regionindelningsprocessen är en sådan förändring där de kulturella rättigheterna är relevanta. **Trots detta vill man från vissa centrala statsledningars sida, helt bortse från den kulturhistoriska bakgrunden i de olika regionerna, trots att vissa regioner kan ha blivit inkorporerade med kolonisation eller militärmakt sent under historiens gång. Vi förutsätter att Ansvarskommitténs fortsatta arbete innehåller en diskussion om de kulturella rättigheter som bl.a. Europarådet arbetar för.**

Läs mer i Kapitel 14: *Regionerna och de mänskliga rättigheterna.*

15. **Problemen och de vanligaste missuppfattningarna.**

En omorganisation av samhället med ökad tyngd och större autonomi på regional nivå är givetvis inte problemfri. Det finns en del reella problem som man skall vara uppmärksam på och det finns ett antal imaginära problem som är baserade på missuppfattningar om regionalismen som politisk idé. Men dessa problem måste diskuteras och debatteras och det är inte bra om den kommitté som fått regeringens uppdrag att utreda frågan inte lyfter fram problematiken och presenterar svar och lösningar på dem.

För att förhindra negativa tendenser inom minoritetsområdet i det nya regionala mönstret i Europa är det viktigt att både även EU som helhet och varje stat för sig ser över sin politik på det regionala området. **Framtidens regionalpolitik, kulturpolitik och utvecklingen av de regler och konventioner som rör de mänskliga rättigheterna inom FN, Europarådet och EU måste**

anpassas till den pågående regionala utvecklingen. Denna utveckling i Europa är redan en realitet på flera håll och det kommer att bli både skadligt och kostsamt för Europas medborgare om medlemsstater blundar för denna och inte anpassar de konstitutionella strukturerna i tid.

Läs mer i Kapitel 15: *Problemen och de vanligaste missuppfattningarna.*

16. **Regionalismens uppgift.**

Regionalismen kan sägas vara ett territoriellt uttryck för ett mera humanistiskt folkligt synsätt. Försvaret för varje enskild människas unikhets motsvaras av varje regions rätt och kanske plikt till att utveckla sin särart d.v.s. sitt specifika sätt att hantera sitt territorium med dess miljö, historia, kultur, näring etc. Det finns angelägna uppgifter för regionalismens förespråkare ta itu med, exempelvis med att profilera den egna regionen och stödja den allmänna mångfaldsutvecklingen. **Alla parter måste skapa förståelse för regiontanken och dess mångkulturella, ekologiska och fredliga aspekter samt skapa regionala politiska organ som förbättrar kontakten mellan beslutsfattare och väljare. Detta är några exempel på uppgifter som inte bara bör intressera regionerna men också staten och, inte minst, Ansvarskommittén.**

Läs mer i Kapitel 16: *Regionalismens uppgift.*

17. **Röster om regionalisering och demokrati.**

En genomgripande diskussion om en framtidsstruktur för Sverige med dessa kriterier som bas har inte skett, varken inför EU-medlemskapet eller den regionutredning som föregick skapandet av regionerna i Skåne och Västra Götaland. Även nu, under Ansvarskommitténs arbete, har denna diskussion lyst med sin frånvaro. Detta är beklagligt eftersom den bristande debatten på detta område är skadlig för utvecklingen i landet på längre sikt. I stora delar av Europa försiggår denna diskussion på olika institut och universitet. **Röster om regionalisering och demokrati från internationella konferenser om regionalismen som en politisk och ekonomisk faktor i Europa borde refereras på ett mera öppet sätt än vad som nu är fallet. I bifogade skrift finns referat från Europa om vikten av en decentralisering av den politiska och administrativa makten.**

Läs mer i Kapitel 17: *Röster om regionalisering och demokrati.*

18. **Nödvändiga regionala visioner och aktiviteter.**

Det föregår en dragkamp i Europa. Denna handlar inte så mycket om staternas aktiviteter, utan istället om kommuners och regioners ansträngningar att attrahera positiva företeelser i samhället - kulturella aktiviteter, social utveckling, företag och investeringar. Konkurrensen handlar om nyetableringar, idrottsturneringar, konferensverksamhet och turism för att ta några exempel. Det finns över 200 regioner inom den Europeiska

Unionen och över 77 000 kommuner som kämpar om dessa fördelar. Till dessa skall läggas de kommuner och regioner inom det forna östblocket som står på språng för att vara med i denna konkurrens. Denna konkurrens är positiv, men ger problem när regionernas rörelsefrihet i olikartad grad binds och begränsas av sina respektive statsmakter. Likvärdighet i förutsättningar är här eftersträvansvärd.

Nyckeln till framgång är en strategisk profilering av en region genom att skapa effektivt samspel på alla samhällsnivåer - mellan kulturliv, näringsliv, offentlig sektor och regionala/lokala politiska beslut. Ett samspel som i Sverige till stora delar saknas. I detta profileringsarbete får staten inte bli ett hinder som agerar i ett egenintresse utan skall vara ett stöd för regionerna i deras ansträngningar.

Läs mer i Kapitel 18: *Nödvändiga regionala visioner och aktiviteter.*

19. **Regionalismen och världssamhället.**

Utifrån kriterier som territorium, historia, språk, etc. har Europa runt 120 kulturnationer. Vissa har en större grad självstyre än andra, vissa genom att det tillåts behålla en stor del av sin identitet under statsbyggnadsprocessen i Europa och andra genom att de under senare tid fått ta del av den decentraliseringsprocess som Europa nu står mitt uppe i. Men dessa borde kunna utvecklas till genuina moderna autonoma regioner inom ramen för EU:s och respektive stats konstitutionella plattformar.

Ett mångfaldigt och regionalnationellt likvärdigt Europa skulle kunna stå som förebild för ett nytt världssamhälle där inga centralregioner tillåts förtrycka eller dominera andra. Ett sådant världssamhälle kan bli stabilare, fredligare, motståndskraftigare mot negativ statsdominans och därmed mångfaldigt mera intressant och spännande. Regionalismen verkar för ett sådant samhälle.

Läs mer i Kapitel 19: *Regionalismen och världssamhället.*

20. **Det skånska exemplet.**

I en debattartikel i ämnet i Dagens Nyheter den 30 januari 2007 skriver man: *"Sverige är en enhetsstat, tacka Gustav Vasa och Axel Oxenstierna för det. Här finns ingen tradition av självstyrande delar, inga kulturellt avvikande delar"*. Det är förvånande att denna uppfattning finns på denna höga debattnivå. Ingenting kan vara mera fel. Sverige är mycket väl lämpat för en regionalisering med urgamla regioner med starka band både till identitet och till historisk bakgrund. Varken Gustav Vasa eller Axel Oxenstierna hade någonting med Skåneland att göra vid denna tid. Sverige är en stat som, med Svealand som bas, som lagt territorier under sig med militära och koloniala medel. Regionen som innefattar de sydligaste provinserna Skåne, Halland och Blekinge är ett sådant exempel.

Scania eller Skånelandsregionen är ett av de områden i Europa där en regionalisering är både lämplig och motiverad. Orsakerna till detta är både geografiska, historiska, kulturella, demografiska, trafikala och urbana. Regionen har en naturlig geografisk avgränsning mot havet och mot småländska höglandet. Den logiska gränsen fastlades redan på 1000-talet och var i över 800 år riksgrens mellan Sverige och Danmark. De gamla huvudlandsvägarna från Lund över Österlen till Bornholm, mot nordost till och genom Blekinge, och mot norr till och genom Halland, är fortfarande idag huvudskelettet i det regionala kommunikationsnätet.

Den logiska geografin är Skånelandsregionens bas. Även om man på sina håll verkar vara okunniga om dessa förhållanden så kan inte Ansvarskommittén bortse från dem i dess fortsatta arbete med en framtida ny regional ansvarsordning i Sverige - om man förväntar sig ett framgångsrikt och hållbart resultat.

Läs mer i Kapitel 20: *Det skånska exemplet*.

21. **Sverige 12-förslaget.**

Trots den nivellerande statspolitiken som bedrivits under lång tid så finns det fortfarande en mycket stark regional kulturkänsla i befolkningen. Denna knyter sig till landskapen, som har bevarat sin styrka som gemensamma kulturplattformar in i modern tid. Således är ännu idag landskapsbegreppen - t.ex. jämte, dalmas, värmlänning, gute, smålänning eller skåning – starka och djupt folkligt förankrade. Det faktum att man inte lyckats att förstöra denna känsla för den egna hembygden och den egna regionen, måste betecknas som en lycklig omständighet. Den moderna regionaliseringen bör utnyttja detta och baseras på styrkan i de regionala kulturidentiteterna. Man skall naturligtvis låta denna vara styrande när det gäller regionindelning. Detta bör få två konsekvenser. Man bör för det första akta sig för att röra de landskapsgränser mot Skånelandsregionen som legat fast i över 1000 år och för det andra bör man undvika att dela gamla landskap eller slå samman landskap som inte kulturhistoriskt hör samman.

I Ansvarskommitténs regionförslag finns benägenheten att bortse från det regionmönster som redan existerar i landet och utifrån byråkratiska och andra identitetsneutrala kriterier skapa nya regionmönster och dela gamla regioner och landskap. Det finns redan regioner i Sverige som är värda att satsa på och det finns i princip ingen anledning att bortse från dessa såvida inte statsmakten har en annan agenda än de nya regionernas välfärd och framtidsmöjligheter.

Läs mer i Kapitel 21: *Sverige 12-förslaget*.

22. **Det regionala kulturmanifestet.**

Det finns ett tydligt hot mot den kulturella och språkliga mångfalden i världen idag. Hotet mot dessa gruppers framtid kommer bl.a. från staternas assimileringspolitik. Precis som hotet mot den biologiska mångfalden leder hotet mot den kulturella mångfalden till försämrade livskvaliteter för miljoner av människor. Dessutom för det med sig att den kunskap som dessa kulturer bär inom sig på områden som medicinvetenskap, hälsa och andra mänskliga värden går förlorade om utplåningen av kulturer får fortsätta.

För att stoppa denna förstörelse måste centralstater acceptera rätten till alla kulturers överlevnad och införa genomgripande förändringar i respektive stats kulturpolitik. Nittonhundratalet har varit de individuella rättigheternas århundrade men nu måste kulturella grupprättigheter starkt komma i fokus. **Varken Ansvarskommittén eller de olika aktörerna i den regionaliseringsprocess i Sverige som nu ligger framför oss har råd att bortse från detta. Alla positiva förändringar på det globala planet börjar alltid på hemmaplan. I kapitel 22 finns ett antal åtgärder som både Ansvarskommittén och den svenska regeringen bör ta hänsyn till i det fortsatta arbetet mot en decentralisering av Sverige.**

Läs mer i Kapitel 22: *Det regionala kulturmanifestet.*

Det är vår förhoppning att vi med detta remissutlåtande skall bidra till ett framtidsinriktat och framgångsrikt beslut om den regionalisering som vi förstår skall beslutas om inom kort. Vi önskar naturligtvis att vi tillsammans kan utveckla våra kontakter samt dela erfarenheter och synpunkter i den process fram till ett riksdagsbeslut som ligger framför oss. Vi hoppas att Ansvarskommittén tar intryck av vårt arbete och vi önskar också att Ansvarskommittén och andra instanser meddelar oss med invitationer när debatter eller konferenser i ärendet kommer att ske i framtiden.

Med vänliga hälsningar

Signed:
The Chairman

Skriften "Regionalismen inför 2000-talet" finns i dess helhet på Internet:
<http://www.scania.org/books/regbok/index.html>

eller som pdf-fil
<http://www.scania.org/ssf/Regionalism2000.pdf>